

Arrest

**nr. 61 388 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de tweede asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten F.I.

geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Angola
die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/02/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 8 februari 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 19 augustus 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 december 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 februari 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'mandato de captura' dd. 07/02/2010 en een attest van 'tribunal militar de Luanda' dd. 06/02/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin ingegaan wordt op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten en op de vrees die de betrokkene nog steeds zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat het herhalen dat de vrees van de betrokkene nog steeds bestaat, de conclusies van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet weerlegt, dat in de brief van de advocaat van de betrokkene ingegaan wordt op de vraag tot subsidiaire bescherming waarbij opgemerkt moet worden dat niet alleen de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene, dat in de brief van de advocaat van de betrokkene een ambtsbericht van 2008 wordt aangehaald, dat dit dan ook reeds naar voren gebracht had kunnen worden tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegd worden, dat in de brief ingegaan wordt op de twee documenten die de betrokkene naar voren brengt, dat deze hierboven behandeld werden. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker zet het volgende uiteen in zijn verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikel 62, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Verzoeker brengt nieuwe documenten aan die zijn tweede asiel aanvraag staven. Het betreft een aanhoudingsbevel van 7 februari 2010 en een attest van het militair tribunaal van Luanda van 6 februari 2010.

Deze stukken en informatie vormen een nieuw element in het dossier.

De stukken dateren van resp. 7 en 6 februari 2010 en werden aan verzoeker overgemaakt met DHL, verzonden te Angola op 8 december 2010 en aan vorige raadsman van verzoeker gericht. Verzoeker kon deze stukken dus niet voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag om de eenvoudige reden dat hij er op dat ogenblik niet van in het bezit was, er wellicht geen kennis van had.

Wanneer de DVZ stelt dat verzoeker reeds tijdens de eerste asielaanvraag de mogelijkheid had om deze stukken aan te brengen, dan is dit in strijd met de werkelijkheid en met de gegevens van het administratief dossier omdat de levering van de stukken dateert van na het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag.

- DVZ laat na met die nieuwe stukken rekening te houden.

Uit hetgeen hierboven uiteengezet werd kan alleen maar worden afgeleid dat de DVZ dit dossier niet met de nodige zorg heeft bestudeerd en behandeld.

De plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur wordt niet nageleefd wanneer het dossier van verzoeker niet voldoende wordt onderzocht nadat hij nieuwe stukken heeft voorgelegd.

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals vervat in de hoger vermelde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing schendt artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vermits de nieuwe gegevens die verzoeker heeft aangebracht niet door DVZ werden onderzocht."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker verwijst naar het bijgebrachte aanhoudingsbevel van 7 februari 2010 en een attest van het militair tribunaal van Luanda van 6 februari 2010. Hij stelt dat deze stukken nieuwe elementen zijn in het dossier omdat hij deze stukken niet kon voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag. Hij had ze op dat ogenblik niet in zijn bezit en wellicht had hij er geen kennis van. De levering van de stukken dateert van na het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker verwijst in dit verband naar de verzending per DHL vanuit Angola op 8 december 2010.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

De bevoegdheid van de gemachtigde beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegeven nieuw zijn of niet. Uit de bepaling van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag een aanhoudingsbevel van 7 februari 2010 heeft ingediend alsook een bevelschrift om zich te melden bij het militair gerecht van Luanda van 6 februari 2010. Tijdens het gehoor op 4 februari 2011 stelt verweerder aan verzoeker de vraag of hij de originele enveloppe van deze documenten in zijn bezit heeft. Verzoeker antwoordde hierop: *“De broer van mijn vrouw heeft de documenten opgestuurd. Het originele aanhoudingsbevel werd naar mijn vroegere advocaat verzonden. Het originele bevelschrift werd voor mij meegebracht uit Angola”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geen enveloppe waarin de documenten zijn verstuurd te zijn ingediend. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aldus verwijst naar een DHL verzending vanuit Angola op 8 december 2010 mist zijn argumentatie feitelijke grondslag en vindt zijn argumentatie geen steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen *“nieuwe gegevens”* uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006 nr. 163.610). Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij het aanhoudingsbevel van 7 februari 2010 en een attest van het militair tribunaal van 6 februari 2010 niet eerder kon bijbrengen dan na de laatste fase van de eerste asielprocedure die op 13 december 2010 werd afgesloten. Verweerder kon bijgevolg in de bestreden beslissing in alle redelijkheid besluiten: *“dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”*. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder nagelaten heeft om rekening te houden met deze nieuwe stukken. Het dossier is volgens hem niet met de nodige zorg bestudeerd en behandeld.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker als ‘nieuw element’ een aanhoudingsbevel van 7 februari 2010 heeft ingediend en een bevelschrift om zich te melden bij het militair gerecht van Luanda van 6 februari 2010. Tevens diende verzoeker een schrijven van zijn advocaat in. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op uitgebreide wijze motiveert waarom deze stukken niet als een nieuw element dat betrekking heeft op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, kan worden aangenomen. Verzoeker laat overigens na uiteen te zetten met welke elementen die relevant

zijn voor de behandeling van het dossier, verweerder geen rekening zou hebben gehouden en op welke wijze hij in zijn onderzoeksverplichting zou zijn tekort gekomen. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de door hem aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er *in casu* elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN